

1. למה קראו לך ככה?

היא הייתה גבוהה ומבטה התכול חודר. התכווצתי, אבל מיד לאחר מכן ניסיתי להתמתח מלוא כל המטר חמישים שלי. "אז את תהיי הכלה של עקיבא", אמרה ושפתיה לא התרחבו לכדי חיוך.

לא ידעתי מה אני אמורה לומר. האם אני אמורה לענות 'כן?' ואולי אניגד 'סליחה שזו אני?' שתקתי.

מבטי ברח אל עבר ידיה.

בסך הכל טבעת אחת, משובצת ביהלום אחד. אפילו לא ענק. נשים עשירות לא אמורות לענוד טבעות עמוסות יהלומים ענקיים? ואולי היא לא באמת עשירה כפי שכולם מדברים?

"האנגלית שלך לא גרועה, אבל היא זקוקה לשיפור אם את מתכוונת לבוא לגור אצלנו באמריקה", ציינה.

'היא אמרה אצלנו באמריקה כאילו כל אמריקה שלה', מילאה המחשבה את מוחי הקודח וצחוק איום ונורא איים לפרוץ מבין שיניי ההדוקות. נשכתי חזק כדי לשמור אותו עמוק בפנים. רק זה חסר לי, שתחשוב שהכלה הישראלית והלא מרשימה שלה היא גם חסרת נימוסים בסיסיים.

נימוסים.

איפה אוכל לקחת קורס מזורז בנימוסים של אריסטוקרטים מצויים? יש בכלל קורס כזה? אני חייבת דחוף! לא יודעת ללחוץ ידיים כמוה. ואיך היא הנהנה בראש. בדיוק בזווית הנכונה. לא מילימטר אחד יותר מזה.

"אבישג", היא גלגלה את המילה על הלשון, "זה שם מוזר. באמריקה לא קוראים לאף אחת בשם הזה. למה קראו לך ככה?"

זו הייתה הפעם הראשונה. ראשונה מאלפי פעמים שבהן יהיו עתידים כולם לקרוא לי אבישג במלעיל. זה היה נשמע יותר כמו 'אבישי' מ'אבישג', אבל שמות של אמריקאים לעולם לא יהיו מלרעיים, והיה עלי להיפרד מהשם האהוב עלי. עוד שינוי גדול לקראת השינוי הענק בחיי.

"זה לא שם מוזר", התאמצתי לא להפגין את הפגיעה שהעבירה זרמים חמימים בלחיי, "אבישג זה שם מהנביא. אבישג השונמית זכתה להיות המשרתת של דוד המלך לעת זקנתו", ורק כשאמרתי את המילים, נחתה המשמעות העמוקה יותר של הדברים בתודעתי. משרתת. חה. אבל מיד סילקתי את המחשבה מלבי. כאילו ש'סמנתה' זה שם מוצלח יותר. מעניין אם יש לה בכלל שם עברי.

"שמענו עלייך דברים מאוד טובים", אמרה כמקובל בטקסים מסוג זה. האם הבליעה אנחה קטנה או שרק נדמה לי?

"ועכשיו לאירוע מחר", הוסיפה. שמתי לב שלא אמרה את המשפט: "ואנחנו שמחים שאת מצטרפת למשפחתנו".

"מכיוון שאתם עוברים לגור לידינו, התחשבנו בכם ואנחנו עורכים את האירוע בירושלים", היא נתנה בי מבט מצפה, ואני כמו ילדה טובה (ירושלים...) מיהרתי לומר: "תודה רבה, אנחנו באמת מאוד מעריכים את זה". ולמה היא אומרת כל הזמן 'אירוע' כאילו זה איזה אירוע השקה של ליין חדש של מוצרים? שתגיד 'אירוסין'! זה הרבה יותר יהודי וחם!

"תראי, אם לא קשה לך, אצלנו לא לובשים בגדים מפוארים ומנופחים מדי. זה נובוריש. ועוד דבר – לבעלי דיוויד ולי ישנם כמה מכרים מרחביה ודודה נחמדה מרעננה ועוד כמה אנשי עסקים שאנחנו בקשר אתם. אני מתארת לעצמי שהם יעניקו לך מתנות מכובדות, ואצלנו מקובל לשלוח מכתב תודה מעוצב. יש לך מכתבי תודה מודפסים עם השם שלך? אם לא – אני בהחלט מוכנה להדפיס לך. זה יכבד אותך וייתן לך הרגשה טובה".

המהמתי משהו. ורשמתי לעצמי בירכתי המוח לברר מה זה בכלל 'נובוריש'. האנגלית שלי די טובה, אבל עדיין...

מהר מאוד נזכרתי שמישהו אמור לשלם על אירוסין שנחוגים במלון 'לאונרדו פלאזה'. תודה רבה לד' שחסכתי מספיק כסף במשך השנים. אמא לא אמורה לשלם על אירוסין כאלה.

"בקשר לתשלום על האירוסין..." אמרתי מהר, "אנחנו נשלם על זה, כי הבנתי שאתם רוצים לשלם על כל החתונה בעזרת ד".

"זה לא נושא לשיחה של הזוג הצעיר", חריץ התהווה בין עיניה של חמותי לעתיד, "ילדים לא אמורים לערבב בנושאי כספים של הורים".

הופה. בת למעלה משלושים ועדיין 'ילדה'. ואיך אסביר לה שאני לא רוצה לצער את אמא עם ענייני כספים למיניהם? הגברת הזו לעולם לא תבין. דמעות עלו בעיניי.

"כמה ממשפחת בורנשטיין צפויים להגיע?" שאלה סמנתה, כלומר, חמותי.

"כולם, כמובן", התלעלעתי.

"לא כולל הילדים", הצהירה מיסיס מאיירס.

"כן כולל הילדים!" התפרצתי, ושתחשוב מה שהיא רוצה, "האחיינים והאחיניות שלי מחכים שנים! שנים לרגע שדודה שלהם תתארס. בחתונה הם כבר לא יהיו. לא מגיע להם להיות לפחות באירוסין?"

"אבל זה לא מכובד ככה", סמנתה מאיירס עיקמה את אפה במורת רוח בולטת, "זה ממש לא מכובד".

ואיך אסביר לגברת שעולמה כה רחוק מעולמי שבעיניי בלגן בריא של ילדים הוא הכבוד הגדול ביותר של שמחה יהודית? "אם את אומרת..." היא ספקה את כפות ידיה המטופחות, ואחר העבירה ליטוף קריר על כתפי.

"העיקר שעקיבא מתארס סופסוף", הוסיפה ושחררה אנחה אלגנטית קלה.